

Η αμφιβολία ως προϋπόθεση ελευθερίας, ή ωδή στην άγνοια;

Έχουμε θίξει κατ' επανάληψη την διάθεση και τάση όλων των θρήσκων και δη των απολογητών, να τονίζουν την δήθεν αδυναμία της επιστήμης να αποδείξει τον Θεό, κάτι που σε μεγάλο βαθμό έχουμε δει ότι δεν ισχύει.

Γιατί όπως ισχυρίζονται δεν είναι αυτός ο τομέας της.

Αλλά σαν συνέχεια αυτής της φράσης ακολουθεί συχνά μια συνηθισμένη χαζομάρα που ακούγεται όλο και περισσότερο τελευταία, η παρακάτω:

Γιατί δεν έχουμε ξεκάθαρες αποδείξεις για την ύπαρξη του Θεού; Μα γιατί αν αυτή ήταν ξεκάθαρη δεν θα είχε νόημα η πίστη. Δεν θα ήμασταν ελεύθεροι να τον πιστέψουμε ή όχι. Θα ήταν υποχρεωτικό. Αν ο Θεός ήθελε να καταστήσει αδιαμφισβήτητη την παρουσία του και το έκανε, θα μας στερούσε την ελευθερία της επιλογής. Αν αποδεικνυόταν αυτό που αμφισβητείς, θα το δεχτείς, θέλοντας και μη. Δε θα το κάνεις όμως ελεύθερα. Η πίστη είναι η ελευθερία της ανθρώπινης ύπαρξης. Ο Θεός δεν επιβάλλει την παρουσία του. Την κάνει ελεύθερα αποδεκτή.

Δεν ξέρω αν διακρίνετε τον παραλογισμό αυτής της θεώρησης.

Με βάση αυτήν, θεωρείται δεδομένο ότι υπάρχει κάτι που λέγεται «θεός», θεωρείται δεδομένο ότι δεν μπορούμε να το βρούμε με τίποτα αυτό το κάτι, και είναι δεδομένο ότι αυτό το κάτι ενδιαφέρεται ιδιαίτερα για την ελευθερία μας. Ενδιαφέρεται τόσο πολύ ώστε να παίζει κρυφτούλι για να μην την επηρεάζει.

Δεν θα σχολιάσω με πόσα εδάφια της Αγίας Γραφής αυτό έρχεται σε αντίθεση. Ας φύγουμε όμως από τον Γιαχβέ και ας παίξουμε το παιχνίδι του Θεού του Ευφυούς Σχεδιασμού που υπονοείται .

Ο θεός είναι μια έννοια που ο κάθε πιστός ορίζει στη βάση της θρησκείας του. Χιλιάδες θρησκείες, χιλιάδες θεοί.

Οι μονοθεϊστές όμως θεωρώντας ότι αυτοί ξέρουν έναν μόνο θεό, θέτουν τέτοια ηλίθια διλήμματα για να αποδείξουν την ύπαρξη μιας εξωκοσμικής θεότητας που

δημιούργησε τα πάντα κάτι δηλαδή τόσο θολό και άπιαστο που κανένας δεν μπορεί να αμφισβητήσει, αλλά σε αυτό το θολό και άπιαστο έχουν φορτώσει τις δυνατότητες και ιδιότητες του θεού που έμαθαν από τα γεννοφάσκια τους, ενός δηλαδή ιστορικού θεού γνωστού από τα θρησκευτικά παραμύθια.

Βέβαια υπάρχει ένα μικρό πρόβλημα. Αυτός ο θεός κάπως πρέπει να οριστεί κι εκεί πρακτικά η συζήτηση τελειώνει. Όχι μόνο γιατί δεν υπάρχει κοινός από όλους και αποδεκτός ορισμός θεού, αλλά όπως είπαμε αν και προβάλλουν τον δύσκολο να βρεθεί Θεό του Ευφυούς Σχεδιασμού, στο μυαλό τους και στις επιδιώξεις τους μιλάνε για τον Γιαχβέ, τον Ιησού, το τριπρόσωπο ον, τον Αλλάχ, ή όποιον αντίστοιχο, αυτόν δηλαδή τον ιστορικό θεό που ξέρουν από παιδιά και δεν έχουν άλλον τρόπο να υποστηρίξουν.

Αλλά εκτός από το όνομα έχουμε και ορισμό για τον κάθε έναν. Άλλον ορισμό δίνει ο μεν, άλλη ο δε ακόμα και μέσα στην ίδια θρησκευτική σχέση ή κοινότητα. Άλλες ιδιότητες, πρόσωπα, υποστάσεις ή δεν ξέρω με τι τον έχουν στολίσει οι μεν, άλλες οι δε.

Οι θεϊστές θεωρώντας ότι αυτό δεν έχει σημασία και με την σιγουριά της αδυναμίας απόδειξης, μας προβάλλουν την σημασία της πίστης αφού είναι υποτίθεται ελευθερία.

Τί κατάφερε με την πίστη σε θεότητες η ανθρωπότητα; Τίποτα που δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς.

Από τους πρώτους γεωργούς τουλάχιστον πιστεύουν σε θεούς και το μόνο που κατάφεραν ήταν να τους ελέγχει καλύτερα μια εξουσία, επιβάλλοντας μια ηθική, την ηθική της, ως θεόσταλη. Ταυτόχρονα δημιουργήθηκε το ιερατείο μια επιπλέον εξουσία για να ελέγχει τον νου.

Τί κατάφερε με την λογική και τις αποδείξεις η ανθρωπότητα; Να κτίσει πολιτισμούς, να δομήσει τον Πολιτισμό. Να εξελιχθεί.

Έχουμε όμως τους οπαδούς της επιστροφής στις σπηλιές για τους οποίους δεν έχει σημασία η πραγματικότητα, δεν έχουν σημασία οι αποδείξεις, δεν έχει σημασία το πως εξελίχθηκε και πως κτίστηκε ο πολιτισμός πάνω σε αρχές, και αδιαμφισβήτητες αλήθειες, αυτό που έχει σημασία είναι η έωλη υποκειμενικότητα που οφείλει να σου καθορίζει την ζωή. Και αυτό είναι η ελευθερία.

Εδώ έρχονται και σου φέρνουν λοιπόν έναν κώδικα πίστης, που αυτοί θεωρούν σωστό και θέλουν να τον ακολουθείς τυφλά, χωρίς λογική, με την πίστη σε κάτι

που αυτοί καταλαβαίνουν ή έτσι έμαθαν, και αυτό σου λένε είναι ελευθερία. Λένε:

Ο Χριστός δεν επιβάλλεται.

Μα βρε φίλε μου τον επιβάλλεις εσύ. Ακόμα και να ξεχάσω την ανύπαρκτη ιστορική του ύπαρξη, ακόμα και να ξεχάσω ό,τι φέρεται να είπε ή να έκανε, αν και εφόσον μου λες πιστέψέ σε κάτι που δεν πρόκειται ποτέ να αποδειχθεί ως υπαρκτό ή αληθινό, και αυτό το λες ελευθερία, ε τότε είσαι για δέσιμο. Και το χειρότερο, δεν είναι απλώς να πιστέψω, αλλά ακολουθεί χωρίς να πολυφαίνεται στη συνέχεια, μια σειρά από κανόνες και εντολές που υποτίθεται έχει αυτό το τίποτα για μένα. Και εγώ πρέπει να πιστεύω σε αυτό το τίποτα και να ακολουθώ τους κανόνες του. Ήμαρτον.

Γιατί να μην πιστέψεις εσύ στον Χάρι Πότερ, στο μακαρονοτέρας, ή στην Tinker Bell την μικρή νεράιδα; Τί αλλάζει στη λογική αυτή; Αν αλλάξεις το όνομα του «θεού» με όποιο από αυτά τα ονόματα στην φράση, θα καταλάβεις το μέγεθος της βλακειάς της:

Γιατί δεν έχουμε ξεκάθαρες αποδείξεις για την ύπαρξη του Χάρι Πότερ; Μα γιατί αν αυτή ήταν ξεκάθαρη δεν θα είχε νόημα η πίστη. Δεν θα ήμασταν ελεύθεροι να τον πιστέψουμε ή όχι. Θα ήταν υποχρεωτικό. Αν ο Χάρι ήθελε να καταστήσει αδιαμφισβήτητη την παρουσία του και το έκανε, θα μας στερούσε την ελευθερία της επιλογής. Αν αποδεικνυόταν αυτό που αμφισβητείς, θα το δεχτείς, θέλοντας και μη. Δε θα το κάνεις όμως ελεύθερα. Η πίστη είναι η ελευθερία της ανθρώπινης ύπαρξης. Ο Χάρι Πότερ δεν επιβάλλει την παρουσία του. Την κάνει ελεύθερα αποδεκτή.

Τί σοί ελευθερία είναι η βλακώδης πίστη στον ανύπαρκτο θρύλο, στην ανθρώπινη φαντασία που ήρθε από την μυθολογία, και με κανένα εχέγγυο αληθινότητας;

Το μόνο που πετυχαίνουν αυτοί οι άνθρωποι είναι η παραμονή στην μεσαιωνική νιρβάνα, στην άγνοια και τελικά στην εύκολη χειραγώγηση τους. Άσε τους άλλους να σκέπτονται για σένα.

Φιλίστωρ